

at der tages Hensyn til den Henstilling, som fremkom fra det ærede Medlem for Løvel om, at Tilskuddene ikke maa blive for smaa. Jeg vil ogsaa tiltræde de to sidste ærede Taleres (Schmidt og Martin Madsen) Udtalelse om, at man skal tage dem fra 1864 med, de ere jo ogsaa gamle alle sammen nu. Vi skulle huske paa, at som Invalidere ere de ofte afskaarne fra at tjene noget ved saadanne Ekstraarbejder, som der ellers kunde være Tale om for Pensionister, og de trænge nu haardt til Understøttelse paa deres gamle Dage. Jeg haaber ogsaa, at den højtærede Finansminister vil tage dette under velvillig Overvejelse. De, der have været med i 1864, ere ogsaa nu blevne saa gamle, at det Tidspunkt maatte ligge nær, da ogsaa de maa kunne faa en større Understøttelse. Jeg tror heller ikke, at det finansielt set vil kunne faa nogen vidtrækkende Følger, saa at man af den Grund skulde være bange for at tiltræde denne Henstilling. Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg takker for den overordentlig velvillige Modtagelse, som Lovforslaget har faaet fra alle Sider her i Tinget. Jeg skal med Hensyn til den Henstilling, som det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) gjorde, sige, at det er en Henstilling, som jeg skal tage under velvillig Overvejelse, og jeg tror at kunne sige allerede nu, at det vil være mig en Glæde at imødekomme den. Af Motiverne til Forslaget vil man se, at de Enker, hvorom der her er Tale, kun gennemsnitlig have ca. 125 Kr. om Aaret i Pension, og selv om man giver dem 25 pCts Forhøjelse, som her foreslaaet, ville de ikke naa op til mere end godt 150 Kr. om Aaret. Da disse Enker, — henset til, at deres Mænd ville have haft en Alder af 75—80 Aar —, i hvert Fald maa have naaet en Alder af mellem 70—80 Aar, trænge de i Reglen til fremmed Hjælp, og saa er det en grumme lille Pension at have. Det er altsaa en Henstilling, som jeg skal tage under velvillig Overvejelse, og jeg haaber at kunne imødekomme den til anden Behandling.

Fra forskellige ærede Medlemmer baade det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt), det ærede Medlem for Odense (Martin Madsen) og det ærede Medlem for Bogense (Aadal), er der blevet talt om, hvorvidt man ikke kunde tage dem fra 1864 med. Hertil vil jeg

sige, at naar vi først have gjort dette at give et ekstra Tillæg til dem fra 1848—49—50, er det en given Ting, at den Tid ogsaa vil komme, da vi ville gøre det samme for dem fra 1864. Imidlertid de Forhandlinger, som Finansudvalget har ført med mig, have kun gaaet ud paa foreløbig at imødekomme dem fra Treaarskrigen. Jeg tror, ligesom det ærede Medlem for Odense, at hvis man paa den samme Lov skulde tage dem fra 1864 med, vilde de økonomiske Betænkeligheder vokse saa stærkt, at vi vilde komme til at binde en Klods om Benet paa dette lille Lovforslag. Derfor vil jeg meget indstændigt tilraade alle Parter her i Tinget, at vi denne Gang forenes om uden videre at gennemføre dette lille Lovforslag og senere overkaste det Spørgsmaal en selvstændig Overvejelse, om der kan være Tale om at imødekomme dem fra 1864.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Jeg kan i det hele slutte mig til den Anbefaling, som er bleven givet af dette Lovforslag, og det, jeg har at sige vedrører egentlig heller ikke Lovforslaget direkte, men jeg tillader mig at benytte denne Lejlighed til at fremkomme med et Par Bemærkninger. Vi have jo paa alle Omraader søgt at vise de gamle Veteraner fra Krigsaarene i Miden af forrige Aarhundrede vor Paaskønnelse. Vi have forhøjet Invalidetilskuddene og vi give nu denne Lov, hvorved vi forhøje Pensionen. For nogle Aar siden bevilgede vi endvidere, jeg husker ikke hvor stor en Sum til Fordeling blandt Veteranerne fra Krigsaarene, men dette kom kun de daarligst stillede til gode, og man kunde maaske heller ikke den Gang gaa videre, men der er jo altsaa en hel Del tilbage, som har deltaget i denne Krig, og som vi ikke have vist nogen Hæder. I hvert Fald blev der ikke taget Hensyn til dem det Aar, da man uddelte dette Tilskud, som jeg sidst omtalte. Det blev mange Steder vistnok uddelt ret vilkaarligt. Man gik ikke ens frem i Afgørelsen af, hvad man forstod ved Trang og Værdighed, jeg tror, det var det Udtryk, der blev brugt i Loven. Jeg vil nu blot rette en Henstilling til den højtærede Finansminister og Finansudvalget om at tænke paa at gøre noget ad Aare — thi det kan jo ikke ske i Aar — for dem, som vare med i Krigen, mensom man hidtil ikke har gjort noget for, om man ikke kunde finde en Form, hvorunder man ogsaa kunde hædre dem. Jeg gør disse Bemærkninger blot som en Henstil-